

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2013 r. sprawy T. S. obwinionego o czyn z art. 145 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 lutego 2013 r. (sygn. akt XIII W 2833/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

T. S. został obwiniony o to, że w okresie 11 – 14 maja 2012 r. w (...)przy ulicy (...)wyrzucał nieczystości komunalne na grunt J. M.tj. o wykroczenie z art. 145 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt XIII W 2833/12 obwinionego T. S. uznał za winnego tego, że w dniu 14 maja 2012 r. w (...)przy ul. (...)wyrzucał nieczystości komunalne na wymienioną posesję w miejscu dostępnym dla publiczności, pod okna mieszkania należącego do J. M., tj. popełnienia wykroczenia z art. 145 k.w. i za to na podstawie art. 145 k.w. wymierzył mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny.

Zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 103§2 i 4 k.p.w. w części objętej punktem 1 wyroku na korzyść obwinionego zaskarżyła jego obrońca. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wyrokowi zarzuciła:

I. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a/ Naruszenie art. 4 k.p.w., art. 14 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz 399§k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w. poprzez przypisanie obwinionemu T. S., że w dniu 14 maja 2012 r. w (...)przy ulicy (...)wyrzucał nieczystości komunalne na wymienioną posesję w miejscu dostępnym dla publiczności, pod okna mieszkania należącego do J. M.- bez uprzedzenia o tym obecnych na rozprawie stron, a więc czynu, którego opis zdecydowanie różni się od opisu czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, a polegającego na tym, że w okresie 11-14 maja 2012 r. w (...)przy ulicy (...)wyrzucał nieczystości komunalne na grunt J. M..

b/ Naruszenie art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego oraz przekroczenie swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu, że wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, podczas gdy wyjaśnienia obwinionego w toku postępowania wyjaśniającego (k. 6), jak też w toku rozprawy (k.30v-31) były logiczne, spójne, a nie przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaprzeczenie temu, by wylewał nieczystości pod okna oskarżycielki posiłkowej w dniach 11 – 14 maja 2012 r. i podanie, że to J. M. jest konfliktowa, co niezbicie wynika z akt sprawy o sygn. akt XIII W 1613111, w której to obwiniony został prawomocnie uniewinniony wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 stycznia 2012 r. od popełnienia zarzucanego czynu polegającego

również na wyrzucaniu nieczystości komunalnych oraz popiołu na grunt J. M., nie może świadczyć o odmówieniu im waloru wiarygodności nawet w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego w niniejszej sprawie -m.in. zeznań świadka K. D., który zeznał, że po przybyciu na posesję stwierdził jedynie w odległości 3 metrów od budynku wypaloną trawę i kawałki papieru, nie stwierdzając tym samym kto mógł dokonać wypalenia trawy i pozostawić rzekomy papier na posesji.

c/ Naruszenie art. 410 i 424 k.p.k. w zw. z art. 82§2 k.p.w. poprzez niedostateczne wyjaśnienie podstaw orzeczenia na skutek nie wskazania w uzasadnieniu wyroku faktu, że obwiniony w dniach objętych wnioskiem o ukaranie, tj. 11-14 maja 2012 r. wyrzucał nieczystości komunalne na posesję, pomimo tego, że sam T. S. twierdził, że jedynie 14 maja 2012 r. był u matki, a sama oskarżyciela posiłkowa nie podała, że w dniach 11-13 maja 2012 r. obwiniony wyrzucał jakiegokolwiek nieczystości, nadto nie wskazania dlaczego Sąd Rejonowy nie uznał dowodów przeciwnych - wyjaśnień obwinionego za wiarygodne oraz nie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na treść wyroku:

a/ poprzez przyjęcie – wbrew wyjaśnieniom obwinionego – iż dopuścił się on zarzucanego czynu, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego, a w szczególności zeznania świadka K. D., który na rozprawie w dniu 18 grudnia 2012 r. zeznał, że "Nie wiem czy były wcześniejsze interwencje z udziałem Pana S.. Ale pracuję z dzielnicowym już długi czas i nie przypominam sobie interwencji w tym miejscu(...) Kiedy przyjechalśmy, nie było już obwinionego na miejscu(...) była obecna sąsiadka, która nie chciała się wtrącać w te sprawy, mówiła, że są jakieś nieporozumienia między Panią M. a Panem S." prowadzą do wniosku, iż obwiniony pomówiony złośliwie przez oskarżycielkę posiłkową nie popełnił zarzucanego mu czynu.

b/ poprzez uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu na podstawie zeznań skonfliktowanej, jak wynika z materiału dowodowego sprawy, oskarżycielki posiłkowej, mimo, że w świetle całego materiału dowodowego sprawy wina obwinionego, jako co najmniej wątpliwa, powinna być rozpoznawana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w..

c/ poprzez uznanie, że nieczystości komunalne były rzekomo wyrzucane przez obwinionego na grunt J. M.i uznanie go za winnym tego, że dniu 14 maja 2012 r. w (...)przy ulicy (...)wyrzucał nieczystości komunalne na wymienioną posesję w miejscu dostępnym dla publiczności pod okna mieszkania należącego do J. M., podczas gdy jak wynika z wyjaśnień obwinionego grunt pod budynkiem położony w (...)przy ulicy (...)jest gruntem gminy, a budynek ten jest budynkiem komunalnym, a samo miejsce pod oknem mieszkania oskarżycielki posiłkowej nie jest miejscem dostępnym dla publiczności.

Na podstawie art. 427§1 k.p.k. i art. 437§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez uniewinnienie obwinionego T. S. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Nadto na podstawie art. 118§2 k.p.w. wniosła o zasądzenie na rzecz obwinionego od oskarżycielki posiłkowej kosztów postępowania odwoławczego – w tym kosztów zastępstwa procesowego – według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom apelującej, Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku. Postępowanie rozpoznawcze w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd meriti poddał logicznej analizie zebrane dowody, zgodnie ze wskazaniem wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie obwinionego (art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.). Wnioski ocenne Sądu pierwszej instancji wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności

ujawnionych podczas przewodu sądowego. Tym samym nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Okręgowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów stricte proceduralnych, wskazać należy, że są one bezzasadne w stopniu oczywistym i są efektem wadliwej interpretacji przepisów prawa oraz nieznajomości orzecznictwa sądowego.

Bezzasadność zarzutu z pkt. 1a apelacji wynika z tego, że obowiązujące przepisy proceduralne, w tym wskazane w omawianym zarzucie, nie przewidują możliwości uprzedzania stron przez sąd orzekający o zmianie opisu czynu.

W szczególności obowiązku takiego nie przewiduje art. 399§1 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w., który nakłada na sąd jedynie obowiązek uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (nie zaś zmiany opisu czynu).

Apelująca zarzucając obrazę art. 14 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. (zasada skargowości) zdaje się nie dostrzegać tego, że Sąd I instancji zmienił jedynie opis czynu poprzez zredukowanie czasu jego popełnienia do końcowej daty przewidzianej we wniosku o ukaranie. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądowym (por. ostatnio wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693 oraz postanowienie Sądu najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KK 217/12, Biul.PK 2012/9/7, Prok.i Pr.-wkł. 2013/2/5) nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, czy okresu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców.

Zważywszy, że Sąd I instancji zmienił opis czynu na korzyść oskarżonego, nie sposób mówić o naruszeniu jego prawa do obrony (art. 4 k.p.w.).

Cechy oczywistej bezzasadności wykazują także zarzuty naruszenia art. 5§2 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82§2 k.p.w.

O naruszeniu zasady in dubio pro reo można mówić jedynie wówczas, gdy sąd (a nie strona), mimo powziętych w sprawie wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego (vide m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., V KK 61/12, LEX nr 1228657). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że takie wątpliwości powziął.

Z kolei obraza przepisu art. 410 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny dowodów – jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 stycznia 2013 r., II AKa 256/12, LEX nr 1271886).

Pozostałe zarzuty apelacyjne, w tym obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82§2 k.p.w. oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku ograniczają się do przedstawienia okoliczności czynu z punktu widzenia apelującej i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie –:

- po pierwsze, Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

- po drugie, sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (art. 7 k.p.k.).

Apelacja w omawianym zakresie ogranicza się do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, co wobec wszechstronnych rozważań przeprowadzonych przez tenże Sąd, prezentowanych w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, odnoszących się także do kwestii sygnalizowanych w środku odwoławczym, zwalnia na obecnym etapie postępowania od ponownego przywoływania tych samych okoliczności i komentowania w szerszym zakresie spornego orzeczenia. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że ustaleń Sądu I instancji opartych na spójnych, logicznych i konsekwentnych zeznaniach naocznego świadka zdarzenia, tj. J. M. oraz korespondujących z nimi zeznaniach funkcjonariusza Policji K. D. nie są w stanie skutecznie podważyć wyjaśnienia obwinionego T. S.. Podobnie jak okoliczność, że w sprawie o sygn. akt XIII W 1613/11 został on uniewinniony od popełnienia czynu z art. 145 k.w., który miał polegać na wyrzucaniu nieczystości komunalnych oraz popiołu na grunt J. M. w okresie od stycznia 2011 r. do 16 lutego 2011 r.

Nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja wskazująca na wadliwość kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu czynu. Zważywszy że przepisem art. 145 k.w. objęte są z natury rzeczy negatywne czynności w postaci zanieczyszczania lub zaśmiecania miejsc dostępnych dla publiczności. Przy czym użycie przez ustawodawcę sformułowania "w szczególności" wskazuje, że miejsca zostały wymienione przykładowo, a więc ich katalog nie jest zamknięty.

Końcowo wskazać należy, że nie budzi zasadniczych zastrzeżeń orzeczona wobec obwinionego kara grzywny. Kara ta, chociaż stosunkowo surowa, uwzględnia wszystkie istotne okoliczności związane z jej wymiarem i całą pewnością nie jest niewspółmierna w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.).

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Z uwagi na trudną sytuację materialną obwinionego (nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu żony), na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624§1 k.p.k. należało zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Zważywszy, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił w najmniejszym zakresie apelacji obrońcy T. S., nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o zasądzenie od oskarżycielki posiłkowej na rzecz obwinionego kosztów obrony za postępowanie odwoławcze.